

DE AVONTUREN VAN DIKKE SPRINGMUIS 1

VER VOORBIJ DE LAATSTE STAD

© 2018 Martin Nieuwland / Uitgeverij Mapini

ISBN 978 94 92561 12 1

ISBN eBook 978 94 92561 02 2

NUR 283

Omslag: Marloes de Vries / marloesdevries.com

Tekeningen binnenwerk: Yvonne Beurse

Vormgeving: AtelierRondine / Mapini

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

www.mapini.nl

DE AVONTUREN VAN DIKKE SPRINGMUIS 1

VER VOORBIJ DE LAATSTE STAD

Martin Nieuwland

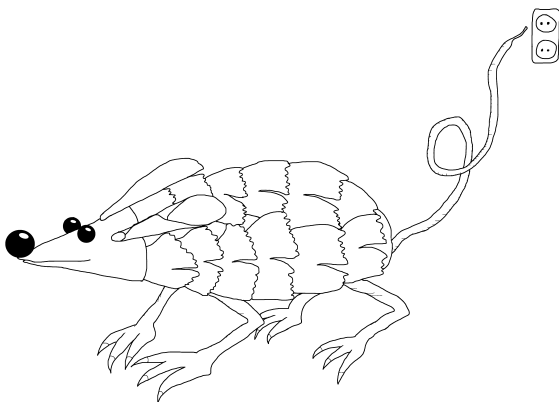

Uitgeverij Mapini

INHOUD

1.	EEN FLAT ERGENS IN DE STAD	7
2.	NAAR SCHOOL	12
3.	OP WEG	17
4.	NAAR DE LAATSTE STAD	22
5.	HET LAATSTE GEBOUW	27
6.	IN DE TUIN	32
7.	OVER DE MUUR	37
8.	OP DE FIETS	43
9.	DE BOERDERIJ IN HET BOS	48
10.	OOM WICK EN DIKKE SPRINGMUIS	52
11.	TERUG NAAR DE STAD	57
12.	ZIEK?	63
13.	ONTVOERD	68
14.	OP ZOEK NAAR DIKKE SPRINGMUIS	75
15.	IN HET LAB	80
16.	GERED DOOR DE CHAUFFEUR	85
17.	ONTSNAPT MET DE BUS	90
18.	WE BLIJVEN	95
19.	NAAR DROGEHAM	99
20.	DE SUPERMARKT VAN DROGEHAM	104
21.	HET GRONINGS MASSIEF	111

22. DE FABRIEK	117
23. GEVONDEN!	123
24. DE ONTSNAPPING	128
25. DE GASBUIS	134
26. GERED DOOR DE BUS	140
27. PLANNEN MAKEN	145
28. OP NAAR LEEUWARDERVEEN	151
29. DE SCHIPPER	156
30. DE JACOBBIJNERKERK	161
31. WEG UIT LEEUWARDERVEEN	166
32. WEER THUIS	171

1

EEN FLAT ERGENS IN DE STAD

Ook die avond lag Puck pas in zijn bed toen het al donker was. Veilig hoog weggestopt in zijn kleine slaapkamertje in het kleine appartementje in het enorme betonnen flatgebouw, midden in de stad.

Door het raam kon hij de andere flatgebouwen zien staan. Het was al laat maar hij wilde niet slapen. Zijn moeder zag het licht van zijn lamp onder de deur door schijnen en kwam zijn kamer in.

‘Slaap je nog niet, Puck?’

Puck schudde zijn hoofd.

‘Mam, in welke stad ik ook kijk, er staan alleen maar flatgebouwen. Is dat overal zo?’

Dilma, zijn moeder, aarzelde. Ze was moe van het werk in de

fabriek en zat eigenlijk te wachten op Bert, haar man, die altijd nog later thuiskwam dan zij.

‘Ja Puck, zo is het, maar dat is niet altijd zo geweest.’

‘Kan je ook voorbij de steden komen? En wat is daar dan?’

Dilma knikte.

‘Als je de weg blijft volgen en je rijdt door alle steden van het land, dan kom je uiteindelijk in de laatste stad.’

Puck probeerde zich de laatste stad voor te stellen en wat daar voorbij was.

‘Ik stel me een plaatje van een stad voor met daarachter een enorm zwart ravijn. Alsof de wereld daarachter ophoudt te bestaan.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Zo kan het er toch niet uitzien?’

‘Nee, zo ziet het er ook niet uit, Puck.’

‘Wat is er dan voorbij die laatste stad?’

Dilma ging op de rand van zijn bed zitten en aaide over zijn warrige haar.

‘Voorbij de laatste stad? Daar zijn bossen en velden waar niemand naar omkijkt. Daar lopen dieren los, dieren die wij in de stad nooit zien. Ik kan je vertellen van de merel die daar zingt of het winterkoninkje.’

Puck pakte zijn tablet weer van het nachtkastje en tikte op het scherm. ‘Dat geluid ken ik toch. Dat hebben we pas nog op school opgezocht.’

Dilma schudde haar hoofd.

‘Het geluid is in het bos heel anders. Daar is het vrolijk en vrij. Op je tablet is het alleen maar een geluid. Een mooi geluid, maar niet echt.’

Puck begreep niet wat ze bedoelde. Een geluid is toch gewoon een geluid? Natuurlijk kende hij het fluiten van een merel, of het geblaf van een vos, echt wel.

Hij zocht de merel op en meteen klonk zijn gefluit door het kleine kamertje.

Het weerkaatste tegen de betonnen muren.

Dilma glimlachte. ‘Nee jongen, dat is dan wel het geluid van een merel, maar een merel in het bos, dat klinkt zo anders. Dat klinkt... dat klinkt...’

Er liep een traan over haar wang. Ze veegde hem met een bruusk gebaar weg.

‘Voorbij de laatste stad worden de wegen snel smaller. Ze kronkelen tussen de bossen en de heide door, op weg naar een enkele oude boerderij. Er zijn niet veel van die losse oude huizen meer over. En het worden er steeds minder. Ze zijn allemaal verlaten. Ze verkrotten en stortten in.’

Puck staaarde door het raam naar buiten, alsof daar het bos lag met tussen de bomen een oude boerderij. Een vos zat op de vensterbank en een merel zat hoog op de tak van een boom die dwars door het dak heen groeide.

‘Dat lijkt me wel cool,’ verzuchtte Puck en zocht op zijn tablet de laatste stad van het land op, om daar voorbij te kijken. Hij tikte ongeduldig op het apparaat, maar wat hij ook probeerde, hij vond het niet. Boos gooide hij het ding op de grond.

‘Mam, op school heb ik nooit gehoord van de laatste stad en wat daarachter is. En ik kan het ook niet op mijn tablet vinden.’

Dilma raapte het apparaat op en legde het op het nachtkastje. ‘Lang geleden is besloten dat het veel beter is wanneer iedereen in de steden zou wonen en werken. Vlakbij de fabrieken en vlakbij de winkels waar je je eten kunt kopen, handig en schoon, verpakt in plastic bakjes en zakjes.’

Dilma staaarde verlangend naar buiten.

Toen zuchtte ze en haalde haar schouders op.

‘Logisch dat je het gebied voorbij de laatste stad niet kunt vinden, want het mag ook niet gevonden worden.’

‘Op school zeggen ze dat je op internet alles kunt vinden, maar dat is dus niet zo.’

‘Klopt, Puck. Alleen wat gevonden mag worden, dat kun je vinden.’

Dilma stond op en liep naar de deur. Met de deurkruk in haar hand, draaide ze zich nog even om.

‘Ver weg,’ zei ze, terwijl ze Puck aankeek. ‘Ver weg, aan het

einde van zo'n weggetje, midden in een groot bos, woont mijn broer, jouw oom Wick.'

'Wat?!' Puck schoot rechtop in zijn bed. 'Een oom? In het bos? Oom Wick? Wat een rare naam.'

'Hij is een uitvinder, dus is hij ook een beetje vreemd. Toen we naar de stad moesten verhuizen, zoals iedereen, ging hij niet mee. Hij is daar blijven wonen.'

Ze liep de kamer uit en deed de deur zachtjes achter zich dicht.

Vanaf dat moment had Puck nog maar een wens.

Zijn oom Wick bezoeken, daar in dat grote bos, ver voorbij de laatste stad.

Dat zou geweldig zijn!

2

NAAR SCHOOL

Die ochtend slofte Puck naar de bushalte. Hij had bijna niet geslapen en kon maar niet vergeten wat zijn moeder had verteld. Hij plofte neer op het bankje in de bushalte en staarde voor zich uit. Terwijl hij op de bus zat te wachten, hoorde hij de woorden van zijn moeder weer in zijn hoofd: bossen, vogels, een oom!

Hij zat zo te dromen op het bankje dat hij bijna de bus naar school miste.

‘Hé jongen!’ riep de chauffeur. ‘Ga je vandaag nog mee of zit je voor je plezier in het bushokje?’

Puck schudde de droom van zich af en stapte in. In de schommelende bus droomde hij weer weg.

Afwezig stapte hij bij school uit de bus, hing zijn jas aan de

kapstok en schuifelde tussen de andere kinderen de klas in. De les begon, maar Puck droomde verder. Hij zette zijn ellebogen op zijn tafeltje, zijn handen onder zijn kin en staarde wat voor zich uit.

Ineens kreeg hij een por in zijn ribben.

‘Puck! Wakker worden!’ siste Lodewijk in zijn oor. Puck schrok op. Hij had niet eens in de gaten gehad dat hij naast Lodewijk was gaan zitten en hij had geen idee waar ze met de les waren.

‘Nou, komt er nog wat van?’ klonk de stem van meester Van Dijk.

De hele klas draaide zich om en iedereen keek naar het laatste tafeltje, waar Puck vertwijfeld probeerde te verzinnen wat hij moest zeggen.

‘144,’ siste Lodewijk.

‘Eh... eh... 144,’ herhaalde Puck hardop.

Teleurgesteld draaiden alle hoofden zich weer om. Hij had blijkbaar het goede antwoord gegeven.

‘Hmm,’ bromde de meester. ‘Ik zal maar aannemen dat je het goede antwoord zelf wist en dat je niet bent voorgezegd door je makker naast je.’

De les ging verder en Puck dwaalde snel weer af.

Een oom in het bos, dacht hij. Hoe gaaf zou het zijn om daarheen te gaan. Maar hoe kom ik daar? Mam zal me er niet

heen brengen. Pap hoef ik het al helemaal niet te vragen. Die vertrekt 's ochtends zuchtend naar de fabriek om 's avonds doodmoe weer thuis te komen.

'Hé slaapkop?' fluisterde Lodewijk. 'Ik heb je gered, dat kost je een vrijdagmiddagkoek.'

Puck keek naast zich. Zou hij het aan Lodewijk kunnen vragen? Nee, die wist net zo weinig als hijzelf, waarschijnlijk zelfs nog minder.

Maar erger nog, misschien zou hij het thuis doorvertellen. En wie weet aan wie nog meer. Verklikkers waren overal en iedereen huiverde van de verhalen over mensen die zomaar verdwenen waren. Omdat ze iets verkeerd hadden gedaan of gezegd. Verkeerd in de ogen van de controleurs.

Nee, zei Puck tegen zichzelf, ik kan er met niemand over praten. Met helemaal niemand! Ik moet het alleen doen. Ik moet eerst zelf uitvinden waar de laatste stad ligt en dan uitzoeken hoe ik daar kan komen.

Toen ze om twaalf uur het schoolgebouw uit mochten, slenterde Puck over het schoolplein. De lucht was grijs en er hingen dikke wolken met vettige gele vlekken vlak boven de stad. Die vieze wolken waren van de fabrieken even verderop. De zwartgeblakerde schoorstenen staken hoog boven de gebouwen uit en braakten wolken vettige grijze en gele rook uit.

Aan de rand van het betegelde schoolplein, stond de schoolbus die de kinderen weer terug naar huis zou brengen. Met draaiende motor stond de bus ongeduldig aan de stoeprand te wachten tot iedereen ingestapt was.

Puck kreeg een idee. De chauffeur! schoot het door hem heen. Die reed door de hele stad, misschien zelfs wel buiten de stad. Die zou het kunnen weten.

Vast wel!

Vol goede moed klom hij de bus in en sprak de chauffeur aan.

‘U komt toch overal?’

‘Nou, overal kan ik niet zeggen, maar wel overal in de stad.’

Dat was een tegenvaller.

‘Dus u komt nooit buiten de stad, in andere steden?’

De chauffeur keek de jongen, die al die vreemde vragen stelde, verbaasd aan.

‘Nee, natuurlijk niet. Ik heb alleen hier dienst. En gelukkig maar. Er zijn wel chauffeurs die van de ene naar de andere stad rijden, maar ik ben blij dat ik dat niet hoef. Niemand gaat toch voor zijn plezier naar een andere stad.’

‘Oh? Maar ze zijn er wel? Bussen die naar een andere stad rijden?’

De chauffeur besloot niet te antwoorden, hij wilde verder met zijn ritje.

‘Zoek een plekje, jongen,’ zei hij. ‘Dan kan ik de deur sluiten en vertrekken.’

Puck begreep dat zijn kans verkeken was als hij nu ging zitten. Dan zou hij gewoon gehoorzaam terug naar huis gaan. Hij kreeg een zure smaak in zijn mond en het zweet brak hem uit. Hij wilde niet terug naar huis. Terug naar dat kleine saaie betonnen flatje.

Dan zou hij misschien nooit meer weggkomen uit de stad. Veilig en netjes weggeborgen in een klein vakje, net als iedereen. Nee! dat niet!

Puck draaide zich om en met een wanhopige sprong belandde hij terug op de stoep.

‘Hee!’ riep de chauffeur.

‘Eh, wat vergeten op school!’ riep Puck over zijn schouder.

‘Ik ga niet wachten hoor en de volgende bus is pas over een uur hier!’

Puck stak een duim op. ‘Prima!’

De chauffeur haalde zijn schouders op en sloot de deur.

Brommend trok hij op en reed weg van school.

Een eindje verderop sloeg de bus linksaf en verdween uit het zicht.

3

OP WEG

Een beetje verloren stond Puck op de stoep voor de school en keek de bus na. De eerste grote grauwe stinkende regendruppels vielen uit de dikke wolken en spatten op de stoep. Puck zette zijn capuchon op en keek besluiteloos om zich heen. ‘Welke kant moet ik nu op?’ zei hij en schrok van zijn eigen stem.

Hij besloot de straat uit te lopen en dan maar te zien waar hij uitkwam.

Hij sjarde zijn rugzak nog eens goed op z’n rug en begon te lopen. Eerst langzaam, maar hij ging steeds sneller en sneller lopen, tot hij op een drafje de straat uit rende.

Weg van hier! Weg van school! Weg van de stad! dreunde het in zijn hoofd bij iedere stap die hij deed.

Ondertussen begon het steeds harder te regenen.

De regen kletterde gestaag op hem neer en doorweekte zijn jas. Dikke druppels maakten olieachtige plassen op de weg. Puck was de straat uitgelopen en aan het einde een willekeurige andere straat ingegaan.

Hij kreeg trek en haalde een boterham uit zijn rugzak. Hij bekeek de voorgesmeerde boterham met een klef plakje kaas met een lichte weerzin, maar hij liet zich niet kennen en nam een hap.

Zoals gewoonlijk smaakte het naar zure rubber. Maar ja, zo smaakte bijna al het eten en zijn moeder zei altijd: 'Het is goed eten, jongen, dat mag je niet verspillen.'

Puck propte de boterham zo snel mogelijk naar binnen en diepte zijn waterflesje op. Het licht troebele water smaakte niet veel beter dan de boterham, maar je moet het ergens mee wegspoelen, nietwaar?

Op de volgende straathoek bleef Puck staan. De koude regen drupte zijn jas in en hij rilde.

Een vrachtwagen reed door de natte en glibberige straten en spetterde hem onder. De wagen draaide verderop een fabrieks-terrein op. Uit het sombere fabrieksgebouw scheen het felle licht uitnodigend door de ramen.

Even kwam Puck in de verleiding om er naar binnen te gaan, al was het maar om even op te warmen. Maar dan zouden ze

vragen stellen. Wat hij alleen op straat deed en waarom hij daar zomaar binnen kwam wandelen. En natuurlijk waar hij woonde. Ongetwijfeld zouden ze ervoor zorgen dat hij weer thuiskwam. Dat kleine warme veilige kamertje leek ineens toch wel aantrekkelijk.

Op dat moment kwam er een bus in volle vaart aangereden. Grommend en spetterend reed de bus door de straat, recht op Puck af. Toen de bus vlakbij was kon hij het bordje op de voorkant lezen: “Zweppel” stond er.

Zweppel?

Deze bus ging dus wel naar een andere stad.

Een andere stad! Hier reed een bus die naar een andere stad ging! Van de ene stad naar de andere stad, tot hij bij de laatste stad uit kwam. Zo moest het!

‘Stop!’ riep Puck en stak zijn hand op. Maar de chauffeur reageerde niet. De bus suisde langs hem heen en spatte hem nog eens flink nat. Alsof hij al niet genoeg water over zich heen gekregen had. Verderop sloeg de bus rechtsaf. Puck hoorde het piepen van remmen. Zou de bus daar stoppen? Zou daar een halte zijn?

Puck liep verder en liet de verlichte fabriek achter zich. Hij had weer een doel. Hij ging achter die bus aan op zoek naar de halte.

Uiteindelijk kwam hij bij de bushalte. Een paal, een bankje met een afdakje van beton en staal. Lelijk en grauw.

De bus zelf was natuurlijk nergens meer te bekennen. Puck voelde ineens hoe moe hij was en ging op het ijzeren bankje onder het afdakje zitten. Hij had zich beter moeten voorbereiden. Maar hoe kon dat op zo'n reis, die je niet op internet kon plannen. Hij was gewoon maar op pad gegaan, zonder na te denken. Het voelde goed, maar was het ook verstandig?

Een man kwam door de regen aanhollen en dook onder het afdakje.

Hij zag Puck op het bankje zitten en groette vriendelijk. 'Goedemiddag,' zei de man. Hij huiverde en trok zijn kraag verder op. 'Wat een weer.'

Hij keek Puck aan en fronste zijn voorhoofd. 'Ook met de bus?'

Puck knikte.

'Je lijkt me wel wat jong om in de fabriek te werken. Moet je ook naar Zweppel?'

Puck bromde wat.

'Wat doe je hier in Vaaspeet?'

Puck begreep dat hij moeilijk de waarheid kon zeggen.

Allerlei smoezen schoten door zijn hoofd.

Kon hij zeggen dat zijn ouders vergeten waren hem mee naar

huis te nemen?

Of zou hij zeggen dat hij hier pas woonde en dat hij de weg nog niet goed kende?

In beide gevallen zou de man iemand erbij halen en zou hij weer thuis worden afgezet.

Of, erger nog, misschien zouden ze hem ondervragen en wie weet zou hij dan ook verdwijnen, zoals in de verhalen.

‘Ik schuil hier een beetje voor de regen.’

Dat was tenslotte de waarheid, niet de hele waarheid natuurlijk, maar wel genoeg.

De man slikte het. Hij keek naar de lucht.

‘Ja, vies weertje inderdaad.’

Opgelucht zag Puck twee grote witte lichten naderen. De remmen piepten en een bus stopte bij de halte.

De man stapte snel in de bus. Puck durfde niet achter hem aan om ook de bus in te stappen, dus bleef hij zitten.

Heel lang gebeurde er niets en juist op het moment dat Puck zich begon af te vragen of er nog wel een bus zou komen, doemden er twee lichten op in de verte. Een bus!

4

NAAR DE LAATSTE STAD

De bus kwam snel dichterbij.

“Leeuwarderveen” las Puck op de voorkant van de bus, hij sprong op en stak zijn hand op.

De chauffeur stopte en opende de deuren. Snel stapte Puck de bus in. Met een zucht van verlichting liet hij zich achter in de bus op de bank zakken. Daar zat de verwarming en warmte, dat kon hij nu wel gebruiken.

Terwijl de bus met grommende motor optrok en wegreed bij de halte, deed Puck zijn jas uit en hing hem zo dicht mogelijk bij de verwarming, zodat hij een beetje kon drogen. Zijn jas had hier en daar doorgelekt en zijn trui zat onder de natte plekken. Dus ging Puck zelf ook zo dicht mogelijk tegen die heerlijke verwarming aan zitten. Zijn ogen vielen dicht en

langzaam dommelde hij weg op het ritme van de schommelende bus.

Puck schrok wakker door een harde tik op zijn schouder.

Verward keek hij om zich heen.

De buschauffeur stond naast hem.

‘Wakker worden, jong. Eindpunt van de bus.’

‘Waar ben ik?’

‘In de bus, jong.’

Langzaam drong het tot Puck door. Hij was in de bus, op weg naar de laatste stad.

‘Kom op, jong,’ klonk het ongeduldig. ‘Ik heb niet de hele dag. Ik moet straks weer terug.’

Puck stond op, pakte zijn jas en trok hem snel aan. Heerlijk warm!

‘Kom op, jong,’ zei de chauffeur weer en trok hem mee naar de uitgang.

De regen was gelukkig gestopt en de lucht werd alweer een beetje lichter.

De chauffeur keek peinzend naar de jongen die hij uit zijn slaap had gehaald.

‘Je ziet eruit alsof je bij de verkeerde halte bent, jong. Vergeten uit te stappen?’

Puck knikte.

‘Kan gebeuren, jong,’ zei de chauffeur. ‘Zullen we even naar de kantine gaan? Dan drinken we een kop koffie en eten we een koek. Dat lust je vast wel.’

‘En de andere reizigers dan?’ stamelde Puck, verbaasd over de vriendelijke toon van de chauffeur.

‘Er staat om deze tijd toch niemand bij de haltes te wachten.’ De chauffeur ging Puck voor naar een oud gebarsten betonnen gebouwtje. Achter de voordeur was een zaaltje. Her en der stonden wat stoelen aan plastic tafeltjes. Achterin was een toonbank. Er stond een koffiemachine en daarnaast lag een stapel fabriekskoeken in gekreukeld cellofaan.

‘Ga zitten, jong, dan maak ik koffie voor ons.’

De chauffeur rommelde met de koffiemachine en even later kwam hij terug met twee dampende koppen koffie en twee koeken.

Puck vergat dat ook deze koeken eigenlijk helemaal niet lekker waren, maar hij had zo’n honger dat het leek alsof ze van het fijnste banket waren.

‘Uit de richting, hè,’ zei de chauffeur.

Puck brokte het laatste stuk koek weg en knikte.

‘Waar moet je naartoe?’

‘Ik wil met de volgende bus mee naar de volgende stad.’

De chauffeur trok zijn wenkbrauwen op.

‘Hoezo volgende bus? Ik rij al 35 jaar op deze bus en er is geen

bus naar een volgende stad. Dit is het eindpunt, jong. Alleen ik stop hier met mijn bus en dan ga ik terug.'

Puck keek de chauffeur met grote ogen aan. Zou dit dan de laatste stad zijn? Was hij aan het eind gekomen?

'Dit is echt de laatste stad?'

De chauffeur knikte.

'Dus er is geen bus die verder gaat?'

'Precies, jong.'

De chauffeur stond op.

'Ik ga weer rijden, je kunt nu mee terug.'

Puck schudde zijn hoofd.

'Ik blijf hier nog even.'

'Wat jij wilt,' zei de chauffeur. 'Over vier uurtjes ben ik er weer, dan kun je wel mee terug.'

Puck reageerde niet. Na een korte aarzeling stapte de chauffeur hoofdschuddend naar buiten.

Het zat hem niet lekker om die jongen alleen achter te laten, maar hij moest zijn ronde rijden. Hij was nou eenmaal buschauffeur.

Puck bleef achter, alleen in dat kale lege betonnen gebouwtje. Hij keek onbewogen naar de rug van de vertrekkende chauffeur maar van binnen juichte hij.

Dit was de laatste bus!

Dit was de laatste halte!

Hij was in de laatste stad!
Helemaal aan het eind!
En nu moest hij verder!

EINDE INKIJKEXEMPLAAR

